

Само единъ отъ императорскитѣ първенци стоялъ спокоенъ. Той билъ българинъ на византийска служба и произхождалъ отъ старъ български родъ, рано заселенъ въ Византия.

Първенецътъ продължилъ:

— Азъ мисля, господарю, че една отъ грѣшкитѣ за нашитѣ поражения, иде отъ тамъ, че ние обявяваме война на българитѣ наесень, тогава, когато тѣхнитѣ коне сж най-охранени и силни. Ако искаме да побеждаваме, ние трѣбва да се биемъ рано напролѣтъ, когато конетѣ на българитѣ следъ дългата зима сж най-слаби и изтощени.

— Да бждатъ златни думитѣ ти!
— извикалъ радостно императорътъ. Съгласили се и другитѣ.

Веднага императорътъ назначилъ първенеца за свой пръвъ помощникъ въ новата война срещу българитѣ.

Но, закипѣла българската кръвъ въ жилитѣ на първенеца-българинъ. Още сжщата нощъ той пратилъ свои вѣрни хора да обадятъ на българския царъ за намѣрението на императора. Отъ него день, българитѣ заработили трескаво.

Цѣла зима тѣ се грижили за своитѣ коне. Хранѣли ги съ най-хубавия овесъ и най-доброкачествено сѣно. Напролѣтъ, точно на Тодоровдень, когато зимата била къмъ

своя край, византийцитѣ обявили война на България. Започнали кървави сражения, но българитѣ и въ тази война излѣзли победители. Така, нѣколко години наредъ, византийскиятъ императоръ обявявалъ война на българитѣ, за да сломи непобедимия имъ духъ, но никога не успѣвалъ. Българитѣ не забравяли, че силата имъ се крие въ тѣхната конница и полагали все по-голѣми и по-голѣми грижи за конетѣ си.

Като разбралъ най-после, че жертвитѣ които дава сж напраздни, императорътъ решилъ да остави на спокойствие българитѣ.

Но отъ тогава българитѣ не забравяли подлостта, която имъ кроялъ византийскиятъ императоръ. И затова, тѣ и до сега, полагатъ грижи за своитѣ коне и сж винаги готови за победи.

И пукне ли пролѣтъ, и зимата прибере снѣжнитѣ си дрипи, на Тодоровдень, българитѣ възсядатъ своитѣ хранени коне и празнуватъ силата на българския конъ, за да покажатъ на свѣта, че следъ незгоди и лишения сж пакъ готови да кичатъ съ победи и слава името на своята родина!

Звънецътъ удари. Учителътъ стана и тръгна къмъ вратата. А ние дълго не мръднахме отъ мѣстата си, омаяни отъ приказката за непобедимитѣ конници.

Георги Хрусановъ